

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Η ΣΑΤΥΡΑ ΠΡΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΤΩΝ

"Όταν ύπηρεζε κέρφι. Ή ζέστη, τὸ ξύλο, ἡ κλεμένη μουσική τῆς «Περουζέ». Ἡ κλοπή τῆς Τζοκόντας. Οἱ μολυβδοσωλῆνες τοῦ Ὑπουργείου. Τὰ ἄβλα τῶν κυνηγῶν. Τὸ πάθημα τοῦ κ. Λουκά Νάκου. Ὅπου χάνεται ὁ ἠγούμενος Πεντέλης. Νωστικά γυμνάσια στὴν... πλατεία τοῦ Σύνταγματος. Τὸ ἀεροδρόμιον. Ἡ νησιεῖα. Ὁ Κριάρης καὶ ἡ Ἀρμστεῖα. Ἡ γκρινιές τοῦ Τύπου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ὈΝ παλιὸ καλὸ καιρὸ ὕπηρεζε κέρφι, πνεῦμα, σάτυρα στὸν τόπο μας. Κάποια ἀναγνώχῃ, κάποιο χιόδιμο. Ὅλα ἐσατυροῦντο τότε μὲ γούστο, μὲ ὄρεξι καὶ χωρὶς ζωδιασότητα καὶ κακία. Ἦταν, θυμαῖα, Αὐγούστος τοῦ 1910. Δυὸ μεγάλα ζήτηματα ἀπασχολοῦσαν τότε τοὺς εὐτυχεῖς Ἀθηναίους : Ἡ ζέστη ἢ μεγάλη, καὶ τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγαν μερικοὶ πολῖται ἐπὶ ἀστονομικὰ κατώγια. Τὸ ξυλοκόπτημα αὐτὸ ἀναστάτωσε ὅλον τὸν Ἀθηναϊκὸ Τύπο καὶ ἰδίως τὴν «Ἀκρόπολις» τοῦ Γαβριηλίδου. Ἐπίσης ἡ ἐφημερίδες εἶχαν ἀνακαλύψει τὸν ἴδιο καιρὸ ὅτι ἡ μουσική τῆς «Περουζέ», μελοδράματος γνωστοῦ Ἑλλήνου συνθέτου, εἶχε κλαίει ἀπὸ διάφορες ζένες ὄπισθεν καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν «Κάρμεν» τοῦ Μπιζέ.

Πολλὴ φωτιά ὁ ἥλιος οἶχνει. Ψῆνε! ἢ γῆ ἢ Ἀττική. Καὶ τὸ θερμομέτρο μᾶς δείχνει Βαθμὸν σαράντα διαρκῆ.

Καὶ μόνον τὴν Ἀστυνομίαν Τὸ φ ρ ε σ κ ο λένε τὴν φουὰ, κί ἀνεκαλύφθη ποῦθ' ἐπῆρε ὅλην τὴν... «Κάρμεν» ὁ Μπιζέ. Ἐπίσης ἡ ἐφημερίδες εἶχαν ἀνακαλύψει τὸν ἴδιο καιρὸ ὅτι ἡ μουσική τῆς «Περουζέ», μελοδράματος γνωστοῦ Ἑλλήνου συνθέτου, εἶχε κλαίει ἀπὸ διάφορες ζένες ὄπισθεν καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν «Κάρμεν» τοῦ Μπιζέ.

Γιὰ τὴν «Περουζέ» δὲ ἐγράφη τὸ ἔξης : Συνθετικὸς θεαμβδους ἦρε κί ἡ ὄπερα ἢ «Περουζέ», κί ἀνεκαλύφθη ποῦθ' ἐπῆρε ὅλην τὴν... «Κάρμεν» ὁ Μπιζέ. Γεραιομεν λοιπὸν τὰ κλέη τῆς Ἑλληνίδος «Περουζέ», ποῦ ὄλ' οἱ συνθέται οἱ Ἑσρωπαϊοὶ ἐπῆραν ἀπ' αὐτὴν μεζέ!...

Καὶ μόνον τὴν Ἀστυνομίαν Τὸ φ ρ ε σ κ ο λένε τὴν φουὰ, κί ἀνεκαλύφθη ποῦθ' ἐπῆρε ὅλην τὴν... «Κάρμεν» ὁ Μπιζέ. Ἐπίσης ἡ ἐφημερίδες εἶχαν ἀνακαλύψει τὸν ἴδιο καιρὸ ὅτι ἡ μουσική τῆς «Περουζέ», μελοδράματος γνωστοῦ Ἑλλήνου συνθέτου, εἶχε κλαίει ἀπὸ διάφορες ζένες ὄπισθεν καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν «Κάρμεν» τοῦ Μπιζέ.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἀκριβὸς εἶχε κλαίει ἡ «Τζοκόντα» ἀπὸ τὸ Λουδοῦ τὸν Παρισίον. Καὶ ἡ κλοπὴ αὐτὴ εἶχε τὸν ἀντίχτυπὸ τῆς στὴν Ἀθήνα. Καὶ ὁ μακαρίτης Πολιδόσιος Δημητριάδου εἶχε γράψει τὸ ἔξης τραγουδάκι γιὰ τὰ Παριθῆβαιους : Μὲ τὴν Τζοκόντα ποὺ κλέψαν ἐσχάτως στὸ Παρισίον, εἰκόνα παλαιά, γνωστὴ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση, ἔνα γεροντοκόριτσο, μὲ μάγουλα βαμμένα, εἶπε: «Πότε θὰ ἔρθουνε καὶ μένα!»

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀγνοοῦτο εἰσελθόντες στὴν αὐτὴ τοῦ Ὑπουργείου τὸν Οἰκονομικῶν, ἔβλεπαν τοὺς μολυβδοσωλῆνας. Ἡ εἰδησις αὐτὴ δημιουργήσε ἀστεία καὶ καλαμπούρια στὶς ἐφημερίδες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ κάτωθι σατυρικὸν ποίημα : Κροῦσμα κλοπῆς εἰς τὰς Ἀθήνας. Γιὰ φροντασθῆτε, συμπολίται, ποῦ κί εἰς ἀνώτερα νὰ λές. Κλέψαν τοὺς μολυβδοσωλῆνας κί ἔνα καλὸ προῖο νὰ δῆτε κί ἀπ' τίς ὑπουργικὰς αὐλές. πὼς χάθηκαν κί οἱ Ὑπουργοί!...

Ἀλλὰ, δυστυχῶς, οἱ Ὑπουργοὶ δὲν γάθησαν... Ἀλλὰ καὶ οἱ κυνηγοὶ τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἔμειναν τότε χωρὶς τὸ λείψμα τῆς. Νά ἔνα ἀπὸ τὰ ποίλλα :

Στὴ Σουινιάδα ἄκραν πᾶνε, Ἀθῆνας οἱ κυνηγοί, κί ἀπὸ τοὺς σπαράρους ποῦ χτυπᾶνε τραντάζει θάλασσα καὶ γῆ. Ὅσοῦκα καὶ τραγῶνα πλήθος ἐξολοθροῦσαν φοβερά, μὰ οἱ περισσάτεροι συνήθως τὰ κυνηγοῦν... στὴν ἀγορά!...

Ἐἶνε δὲ γνωστὸν σχετικῶς τὸ πάθημα τοῦ κ. Λουκά Νάκου, ὁ ὁποῖος ἔφερε κινῆσι ἀπὸ τὸ Σουίνια δῆθεν, ἔνα ὄχι ἀγοράσει ἀπὸ κάποιο Μενιδιότη στὸ δρόμο. Ἦσαν μερικεῖς πέρδικες, στὴν κοιλιά τῶν ὁποίων ἀνακαλύφθηκε ἄξια κί ἀπὸ μὰ κάριτα μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ὅλες εἰμεὶς ἢ πέρδικες θουαζάμεθα, αὐτοκτονοῦσαι, χάριν τῆς ἀξιοπροεπτοῦς κυνηγετικῆς παραστάσεως τοῦ κ. Λουκά Νάκου»!...

Ἐβλεν ἐξαφανισθῆ τότε καὶ ὁ ἠγούμενος Πεντέλης καὶ εἶχεν ἀναστατωθῆ ὅλη ἡ Ἀθήνα.

Ἐ, λοιπὸν, ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναστάσιος κατέληξε στὸ κατωτέρω χαριτωμένο τραγουδάκι :

'Ἀπ' τὸ πολὺ τὸ φάει - φάει, εἰς τὴν περίφημη Μονή, κί ὁ ἅγιος Πεντέλης πάει, κί οὐτ' ἔχει ποῦθενά φανή. Σᾶς δίδω τὰ γνωρίσματά του κί ἀρπάχει τὸν ἀπ' τὰ μαλλιά, ὅπου δυὸ πόδια ἔδῃε κάτου, κί ἀπὸ πάνα μιά κοιλιά!...

Τότε δὲν λεγόντουσαν μόνον ἀλλὰ καὶ γίνοντουσαν πολλὰ χαριτωμένα πράγματα, τῶν ὁποίων δράστις ἦταν τὸ... ἴδιο τὸ Κράτος. Δὲν ξεροῦμε τί τοὺς ἤρθε τότε τῶν διευθυνόντων τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν καὶ ἔκαμαν ναυτικὰ γυμνάσια στὴν... Πλατεία τοῦ Σύνταγματος.

Τὰ γυμνάσια αὐτὰ ἀλατιοῦσαν μὲ ἄπειρα ἀστεία. Νά ἔνα τραγουδάκι ἀπ' τὰ ποίλλα ποὺ ἐγράφησαν :

Στὸ Σύνταγμα ἀπεδέσασθ τὸ πλήρωμα τῶν θωρηκτῶν, κί ἐπὶ ὥρας ἐγυμνασθ εἰς ἄσκησιν πεζοναυτῶν. Γιατί νὰ κάμουν τὸν κόπο νὰ πᾶν νὰ γυμνασοῦν ἄλλο; Τὸ Σύνταγμα σ' αὐτὸν τὸν τόπο ἔβαλα σ' ὁσὴν πρὸ πολλοῦ!...

Ἀπεμασίσθη τότε νὰ ἰδρωθῆ καὶ Ἀεροδρόμιον στὸ Γουδί, ὅπου εἶχε γίνετο τὸ γνωστὸ στρατιωτικὸ κίνημα τοῦ Ζορπά. Καὶ ἡ σάτυρα τὸ ἀρτάξε φουὰ, κί αὐτὸ :

Σχολὴ τῆς Ἀεροδρομίας θὰ γίνῃ, λένε, στὸ Γουδί, κί πάλ' ἡμέρες εὐθυμίας ἔχει ὁ κόσμος νὰ ἰδῇ. Φαίνεται στὸ Γουδί κί ἐπέρα, εἶνε γραφτὸ, τρόπον τινα, νὰ παίρνῃ ὁ στρατὸς ἀέρα καὶ ὄλο νὰ τὸν κοπανᾷ!...

Νά τώρα κί ἔνα τραγουδάκι, σχετικὸ μὲ τὴ νησιεῖα τῶν ἡμερῶν ἐκείνων :

Ἐμῆγκαιεν αἰσίως πάλιν κί εἰς νησιεῖα ἐποχῆν κί βλέπομεν παντοῦ μεγάλην κατανύξιν καὶ προσευχῆν. Ὁ δὲ Ρωμῆος κρατεῖ τοὺς ὄρους κί τῆς σαρακοσῆς αὐτῆς ὡς ποῦ νὰ γίνῃ ἀπὸ τοὺς φόρους ὅλον τὸ χρόνον... νησιεῖται!

Φωνάζε, βλέπετε, καὶ τότε ὁ κόσμος γιὰ τοὺς φόρους ποὺ δὲν ἦσαν τίποτε σχεδὸν παραβαλλόμενοι μὲ τοὺς σημερινούς.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Κρήτης Κριάρης ἐκίνησε καὶ ἤρθε στὴν Ἀθήνα, ἑπώντας νὰ κἀν τὴν Κρήτη, ἡ ὁποία εἶχε κηρύξει ἐντωμεταξὺ τὴν ἐνοσίαν τῆς μὲ τὴν Ἑλλάδα, Ἀρμωστειάν πάλιν.

Αὐτὸ δυσαρέστησε πολὺ τοὺς Ἀθηναίους πολιτικοὺς καὶ τοὺς δημοσιογράφους καὶ ὅλους γενικῶς τοὺς Ἕλληνας, ὁ δὲ σατυρικὸς τῆς ἡμέρας δὲν ἄφηκε νὰ πάη χαμένη κί αὐτὴ ἡ εὐκαρία καὶ τὸν ἐσατίσσε :

Ὅλος ἀκμή καὶ ὄλος χάρις, φενί' ἀπ' τὴν Κρήτη ἔν σπουδῇ κί ἔρχετ' ὁ κῆρυξ Κριάρης, τοὺς ἐν Ἀθήναις νὰ ἰδῇ. Ἡθέλησε κί αὐτὸς νὰ κἀν φενί' ἀπ' τὴν Κρήτη ἀρμωστειακῆ, κί ἤθελε στὸ δικὸ μας Χάνι, ἐκ τῶν Χανίων τῶν ἐκεῖ!...

Ἐνοεῖται ὅτι ὁ Κριάρης ἐπέστρεψε στὴν Κρήτη ἀπρακτος.

Ἐπιάστηκαν τότε καὶ ἰθροῖζοντο, γιὰ πολιτικὸς λόγους, ἡ ἐφημερίδες ἀναμεταξὺ τῶν. Καὶ ὁ σατυρικὸς τῆς ἐποχῆς δὲν ἄφινε κί αὐτὴ τὴν περίστασι νὰ πάη χαμένη :

Τὰ ἄπλιντα του ἔβγαλε ὁ Τύπος εἰς τὰ φῶρα, κί ἀπὸ τῆ βροῦμα γέμισε ὅλη ἐδῶ ἡ χώρα. Καὶ σὰν τὰ εἶδεν ὄλ' αὐτὰ ἡ φίλη μας χολέρα, ἤρθε πὼς ἦταν περρετὸ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ πέρα!...

Ζοῦσε τότε ὁ Βλαστός, ὁ μακαρίτης διευθυντῆς τῆς «Ἀτλαντίδος», τῆς Ἀμερικῆς.

Τὴν ἐποχὴ μάλιστα αὐτὴ ἔμενε στὴν Κυανῆ Ἀκτὴ τῆς Γαλλίας, ὅπου ἔγινε μέγας ἀνθοπόλεμος.

Στὸν ἀνθοπόλεμο, παρὰ τὰ ἔτη του καὶ τὴ λευκὴ του γενεαῖδα, ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Βλαστός. Καὶ ἡ σάτυρα ἐπιγραμμάτισε ὡς ἔξῃς: ... πολέμιό του μένος:

Στὸ Αἰξ-λὲ-Μπαίν ἔγινε εἶδος ἀνθοπολέμου καὶ ἀγῶνα. Καὶ ὁ Βλαστός τῆς «Ἀτλαντίδος» ἔλαβε μέρος ἐνεργῶν.

Κι' ἔτσι μ' αὐτὸ τὸ νταραβέρι τῶν διεθνῶν πολεμίων, εἶχε καὶ ἡ Ἑλλάς προσφέρει ἓνα λυκότετρα Β λ α σ τ ὄ ν!

Ἡ πολιτικὴ ζύμωσις τότε, ἔνεκεν τοῦ στρατιωτικοῦ κινήματος, ἦταν μεγάλῃ. Ὁ μακαρίτης Γούναρης. Ἰάπων μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἰαπῶνων, εἰδέκινε τάσεις ριζικῆς ἀποκαρτήσεως ἀπὸ τὸ Θεοτοκικὸν κόμμα. Πολλὰ ἔλεγγοντο περὶ συμπήξεως ἰδιαίτερον πολιτικῶν ὁμάδων. Ἐπειδὴ δὲ ὄλοι οἱ κορυφαῖοι τῶν κομμάτων τὴν ἐποχὴν ἐξείνιχν ἔλειπαν στὴν Εὐρώπῃ, ἀνεχώρησαν ἀφαινιδίως καὶ ὁ μακαρίτης Γούναρης, μεταβὰς εἰς τὸ Μόναχο. Στὸ ταξίδι αὐτὸ ἀπεδοθῆ μεγάλη σημασία καὶ ἐγράφη ὅτι στὸ Μόναχο θὰ συγκεντρωθῶν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς νέας ὁμάδος, γιὰ νὰ θέσουν τὰς βάσεις τοῦ νέου κόμματος.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τίποτε ἐκεῖ, ἡ δὲν ἔγινε, γιὰτὶ ἡ σάτυρα, στὴ δικὴ τῆς ἱστορίας, ἀνέγραψε τὰ ἔξῃς:

Ὁ Γούναρης μὲ τὸ γλυκὺν καὶ μὲ τὸ λάλον στόμα, ἐπῆγε εἰς τὸ Μόναχον διὰ νὰ κάμῃ κόμμα.

Καὶ ἴσως ἔληθ φέροντας φίλους πολλοὺς ἐμπρὸς του, μὰ κι' ἴσως ἀπ' τὸ Μόναχο γυρίσῃ... μ ο ν α χ ὄ σ του!...

Σὲ ἄλλο φύλλο πάλιν ἐδημοσιεῦτο τὸ ἔξῃς ἐπιγράμμα γιὰ τὸ ἴδιον ζήτημα:

Ὁ Γούναρης πὺν συνηθίζει ποτέ του νὰ μὴ μὲνῃ ἀργός, εἰς τὴν Εὐρώπῃν ξεσκονίζει τὴ γούνα του γιὰ ἀρχηγός. Γιὰ νὰ σκεφθῶ τὸ τί θὰ κάμῃ ἐπῆγε καὶ εἰς τὸ Μόναχον κι' ἄφινε τὸν παλῶν του βλάμη ξερον καί... ἀ π ο μ ὄ ν α χ ο ν!

Τὸ πρῶτον τραγουδάκι τὸ ἔγραψε ὁ κ. Πάπ. καὶ τὸ δεύτερον ὁ μακαρίτης Πολύβιος Δημητροκόπουλος.

Τὸν ἴδιον καρὸ δημοσιεῦτηκε ἡ ἔξῃς σάτυρα πρὸς τὴν Κυρίαν Παρρέν, ἀποδύουσαν τοῦ φεμινισμοῦ στὴν Ἑλλάδα:

Σὰν μῆλο, σὰν δροσάμυδο κρεμάσου ἐδῶ, κυρά μου, καὶ μείνε, ὡς πὺν τὸ δέντρο σου ξερὸ νὰ πῆσῃ χάρου. Καὶ τότε ὁ Παρρέν θὰ πῆ, τί εἶν' αὐτὸ, παιδιά μου, πὺν στέκεται κοντά μου! Ἄνδρας νὰ πῶ; Δέν φαίνεται... Γυναίκα ὄχι, τί εἶνε; Συμφορὰ μου!...

Ο ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΔΟΥΜΑΣ... ΜΑΓΕΙΡΟΣ !..

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ περίφημος μυθιστοριογράφος Ἀλέξανδρος Δουμάς ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὰ καλὰ φαγητὰ καὶ ἔδινε μεγάλη σημασία στὸ ζήτημα τῆς τροφῆς. Λίγοι ὅμως γνωρίζουν ὅτι πολλὰς φορὰς ἔπιανε ὁ ἴδιος στὴν κουζίνα του καὶ ἀνακατεῦνταν τὰ μαγειρίσματα τοῦ φαγητοῦ, τὸ ὁποῖο μάλιστα τὸ φρονιάνον τότε πολὺ νοστιμότατο. Πολλὰς φορὰς ἄφινε τὴν μέση τὸ γράφειον, διεκτινῶνταν εἰς τὸ μαγειρεῖο, σήκωνε ἀπάνω τὰ μανίκια του καὶ ἄρχιζε ἔτσι τὴ δουλειὰ σὰν καλὴ νοικοκυρὰ. Κάποτε κάποτε μάλιστα ἔφαραν μαζί του καὶ τοὺς φίλους του, στοὺς ὁποίους ἀνέθετε διάφορες μικροεπιτηδεύσεις τῆς κουζίνας μὲ τὴν ἀπειλή ὅτι θὰ τοὺς ἀποκήλυξε ἀπὸ τὸ τραπέζι του ἂν δὲν τῆς τελειοῦσαν.

Στὰ 1869 μάλιστα, παρ' ὅλες τῆς μεγάλης συγγραφικῆς ἀσχολίας του, ἔγραψε τὸν καιρὸ νὰ συντάξῃ ἓνα ὀγκώδες «Λεξικὸν Μαγειρικῆς» ἀπὸ 1200 σελίδες, καὶ, συγχρόνως, ἓνα πρακτικὸν ἔγχειριδίον πρὸς χρῆσιν τῶν μαγειρῶσων. Τὸ ἔγχειριδίον αὐτὸ περιεῖχε χιλιάδες συντάγμω μαγειρικῆς καὶ ἦταν συνταγμένον μὲ κάθε δυνατὴ λεπτομέρεια, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μὲνῃ καμιὰ ἀπορία στὸν ἀναγνώστη.

Καὶ ἐνῶ ὁ περίφημος μυθιστοριογράφος συναγωνίζεταν μὲ τὰ ἔργα του τοὺς διασημωτέρους συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς του, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ θεοεὐσεῖς εὐτυχία του ὄταν οἱ φίλοι του, πὺν καλῶς ὄργωναν πάντοτε στὸ σπίτι του, τὸν παρομοίαζαν μὲ τὸν διάσημον μάγειρον τῶν Παρισίων Καρέμ.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ὁ ἀρχιμάγειρος τῶν ἀνακτόρων. Ἡ ἀξίωσις τοῦ Λαμπῆ. Μία φιλονεικία στὴ Βουλῆ. Ὁ ἀνδριάς τοῦ διπλωμάτου. «... Ἀπαγορεύεται!...» Ὁ Φούντας στὸν πόλεμο. Μία χαρακτηριστικὴ ἀφήγησις. Οἱ πέντε ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τὶ λέγει ὁ Πυθαγόρας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποτε ὁ βασιλεὺς Γεώργιος εἶχε στείλει στὴν Εὐρώπῃ τὸν πρῶτον διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλῃς Βρετανίας» Εὐστάθιον Λάμψα γιὰ νὰ διδαχθῇ τὴ Γαλλικὴ μαγειρικὴ.

Ὅταν ξαναγύρισε ὁ Λάμψας στὴν Ἀθήνα καὶ ἰσχυρίσθη γιὰ κάμποσο καιρὸ ὡς ἀρχιμάγειρος στὰ ἀνάκτορα, ἐξήγησε ἀπὸ τὸν βασιλεῖα νὰ τοῦ ἀξίωσιν τὸν μισθὸ. Ἄλλως τὸν ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἔφευγε.

— Μὰ τὸ μισθὸ τοῦ μοῦ ζητᾷς, τοῦ εἶπε ὁ Γεώργιος, δὲν τὸν παίρνουν οὔτε οἱ Πρωθυπουργοὶ τοῦ Κράτους!

— Τότε, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Λάμψας, πάρτε κανένα Πρωθυπουργὸ γιὰ ἀρχιμάγειρο, γιὰτὶ ἐμένα δὲν με συμφέρει!...

Κόκκαλο ὁ Γεώργιος...

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πὺν ἄνοιξε καφενεῖο στὸ Λονδίνο, ἦταν... Ἑλληνας καὶ λεγόταν Πάσας.

Τὸ καφενεῖο του τὸ ἄνοιξε στὰ 1652 στὴν ὁδὸν τῶν Λομβάρδων.

Ἡ ὁδὸς αὐτὴ ἐπῆρε τὸ ὄνομα τῆς ἀπὸ Ἰταλοῦ πὺν εἶχαν διωχθῆ ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ. Σήμερὰ δὲ εἶνε μὰ ἀπὸ τὰς πύλιν πλουσίας ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, γιὰτὶ ὁ αὐτὴν ἰσχυρίζον τὰ μεγαλύτερα καταστήματα τῆς πρωτεύουσῆς τῆς Ἀγγλίας.

Σὲ μὴ σύζητησι πὺν ἔγινε μὴ φορὰ στὴ Βουλῆ, κατεκρίθη ἀπὸ πολλοὺς ἡ διαγωγή ἑνὸς Ἑλλῆνος πρεσβετοῦ, γιὰ τὴν στάσι του, κατὰ τὴν περίοδον τῶν διαπραγματεύσεων, ὅταν γινόταν ἡ σύζητησις γιὰ τὴν παραχώρησι τῆς Θεσσαλίας.

Ἐνὸ μιλῶσε ὁ κατακρίνον τὸν πρεσβετην βουλευτῆς, ἓνας φίλος του τὸν διακόπτει καὶ τοῦ λέγει:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε συνάδελφε, ὁ πρεσβετης περὶ τοῦ ὅποιου μιλάτε ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκόν του, κατὰ τοιοῦτον τρόπον μάλιστα, ὥστε πρέπει νὰ τοῦ στήσουμε καὶ ἀνδριάντα.

— Νὰ τοῦ στήσετε, ἀπάντὰ ὁ ῥήτωρ, ἀλλ' ἀντὶ πάσης ἐπιγραφῆς καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον συμπεριεστέ ἀπὸ κάτω δι... «ἐπαγορεύεται διὰ ροπαλοῦν»!...

Κατὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον ἔνα ἀπλοϊκὸς εὐχωνας ἀπὸ τὸ Καρανεῖο, Φούντας ὀνομαζόμενος, ἐτραυματίσθη σὲ μὴ μάχη καὶ μετεφέρθη ὁ ἓνα νοσοκομεῖο, στὴν Ἀθήνα. Στὸ νοσοκομεῖο τὸν ἐπισκέψθη ἓνα δημοσιογράφος καὶ τοῦ ζήτησε ὅτι διηγήσῃ τὰ τῆς μάχης στήν ὁποία ἔλαβε μέρος. Ὁ τραυματίας εὐχωνας διηγήθηκε με-

ταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἔξῃς:

— Ταγματάρχῃ π' λέει εἶχμαν τὸν Ἰαριδ'. Ἄνα εἰδανὴν τ'ς Βουλγάρ'ς, πῆσαν ἀπάν' τ'ς σὰν λυσοσασμέν' μ' τ'ν ξιφουλόγγ' στοῦ Ζεῶ'...

...Τοὺς πῆραμαν στοῦ κοινοῦ, τοὺς φέραμαν γυροβουλιὰ κι τ'ς πιτοσκώφιαμαν. Τ'ς πῆρι οὐ διάουλον τοὺν πατέρα!...

...Ὁὐ ταγματάρχ'ς μᾶς ἔλεγε ἀπὸ καμμιὰ βουλιὰ νάχομι κι τοῦ νοῦ μας. Ἄλλὰ δὲν βαρνεῖ, ποῖος τοὺν ἀν' γι μᾶς' στὴ φουτιὰ κι στοῦ πῶ...

...Ἄμα μᾶς εἶδαν νὰ ἔ'γινόμιμι ὁ γονονομίτις, ἔκοψαν διξία γιὰ νὰ πῆσουν ἀπάν' στοῦ 180ν πῆζω. Εἶχαν καταλάβ' τί φρεῖδ' κουλουβὸ θὰ τ'ς ἔτρογι ἂν ἔφεταν στὰ χεῖρα μας, κι τραβήξαν κατὰ τ'ς φαντάρ'ς... Μὰ τ'ς πιτοσκώφιαμαν κι αὐτοῖν διόντους!...

Ὁ Πυθαγόρας ἔλεγε ὅτι οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε κυρίως πέντε, ὀφείλομε δὲ νὰ τοὺς καταπολεμήμε ἀκατάπαντα καὶ ἀμείλικτα. Οἱ πέντε αὐτοὶ ἐχθροὶ εἶνε: ἡ ἀσθένειος τοῦ σώματος, ἡ ἀμείθεια τοῦ πνεύματος, τὰ πάθη τῆς καρδιάς, ἡ φιλονεικίαις τῶν οἰκογενειῶν καὶ τὸ πρόσορο γῆρας.

Τέσσερα πράγματα εἶνε περισσότερα ἀπ' ὅσα τὰ φανταζόμεθα: τὰ χρόνια μας, τὰ χρεῖμα μας, οἱ ἐχθροὶ μας καὶ τὰ λάθη μας.

Ἐπίσης τέσσερα πράγματα κυρίως δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐξπατοῦν: ἡ φίλια τῶν ἀρχόντων, τὰ χάδια τῶν γυναικῶν, τὸ γέλιο τῶν ἐχθρῶν καὶ ἡ καλοκαιρία τοῦ χειμῶνα.